

JT Leroy, ya da gerçek kimliğiyle Savannah.

FOTOĞRAF: CORBIS OUTLINE

JT Leroy; 15 yaşında yazdığı Sarah adlı roman ile dikkatleri çekmişti. Sadece edebi yeteneği değil, travmatik hayat hikâyesiydi herkesi büyüleyen. Sokaklardan gelen bu yaralı erkek çocuğu, utangaçlığı yüzünden peruk ve güneş gözlükleri ile ortalığa çıkınca efsaneye dönüşmüştü. Geçen yıl JT Leroy'un aslında gerçek olmadığı açıklandı. Kitapların asıl yazarı Laura Albert adında orta yaşlı bir kadındı. Laura Albert; ilk kez kendi hikâyesini Marie Claire'e anlattı. Eda Göklü

Mavi elbise (Debra Rodman), eldivenler (Costume National), atkı (THE SCARF).
Fotoğraf: Henry Hargreaves, www.ifrediyou.com
Kreatif direktör: Michael Romanowicz
Makyaj: Smashbox ürünleri ile Cynthia Rose

Bir çocuk hayal edin; dünyaya gelir gelmez reşit olmayan annesinin kollarından alınan, bambaşka bir dünyada ilk adımlarını atan, yıllar sonra gerçek -çocuk bencilliğini üstünden atamamış- annesi tarafından kaçırılan. Sokaklarda, TIR istasyonlarında, üstüne kilitlenen otel odalarında uyuşturucu ve taciz ile geçen yıllardan sıyrılıp yardım çığlığı gibi yazı yazmaya başlasın bu sarışın, güzel çocuk. Günün birinde müzik ve film endüstrisinin gözdesi, edebiyat dünyasının underground sevgilisi olsun. Mutlu sonla biten bir küçük kibritçi kız hikâyesine dönüşsün hayatı... Adı JT Leroy olsun...

Şimdi de bir kadın hayal edin; yoksul bir komün apartmanında dünyaya gelsin. Çocuk yaşında bir aile dostu tarafından tacize uğrasın; sesini çıkarmasın, çıkarmak istediğinde anne babasının boşanmasıyla daha da yapayalnız kalsın.

Şişman ve çirkin olduğunu düşündüğü için başına gelen her şeyi hak ettiğine inanıp susan, kendini aç bırakarak cezalandıran, intihara kalkışan ama yine de annesinin eve getirdiği erkek arkadaşlarının tacizinden kurtulamayan bir küçük kız. Yardımı, telefonun diğer ucunda yardım hatlarında arayan, ama reddedilmek korkusuyla kendisi gibi değil, sempati kazanacağına inandığı bir erkek çocuğu olarak hikâyelerini anlatan. Sığınma evlerinde yaşayan bu kızın hayatı bir gün yazdıklarıyla değişsin. Herkes onun yazılarını, onun kimliklerinden birini sevsin... Adı Laura Albert olsun...

JT Leroy karakterinin yaratıcısı Laura Albert, şimdi sahtekarlıkla suçlanıyor. Ona göre açıklaması hiç de karmaşık değil oysa; "Bir restoranda harika bir yemek yiyor ve şefin kim olduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Size duvarda asılı bir resim gösteriyorlar; genç, yakışıklı, güler yüzlü bir erkek. 'Başka biri yapmış olamaz bu harika yemeği' diye düşünüyorsunuz. Bir dahaki gidişinizde yemeği yapan kişinin, ▷

Gerçek JT LEROY

Laura Albert ve ailesi: oğlu, oğlunun babası Geoff ve Geoff'un üvey kız kardeşi -JT Leroy kimliğinde- Savannah.

JT'yi canlandıran Savannah Knoop ile JT'yi yaratan Laura Albert. Savannah gerçek hayatta bir moda tasarımcısı.

◀ aslında orta yaşlı, çirkince, vasat bir kadın olduğunu öğreniyor ve yemeği elinizi tersiyle itiyorsunuz. Şimdi asıl soru burada: Yemeği beğendiniz mi, beğenmediniz mi?”

Laura Albert, telefonda bu sözlerle bitiriyor röportajı. Yedi yıldır hem Internet arkadaşı hem de Türkçe'ye çevirdiğim Sarah kitabı dolayısıyla hayatımda var olan JT Leroy'un yaratıcısı, kurgulayıcı, kendi deyimiyle 'Siyam ikizi' Laura Albert. Tüm bu yıllar boyunca Laura Albert'ın adı gazete manşetlerine hiç taşınmıyor; Madonna'nın hediyesi eline ulaşsa da onun adına gönderilmiyor. JT Leroy efsanesini saran gizem 2006'da ortalığa dökülünce, 2000'de ilk kitabı Sarah ile kült yazarlar listesine giren JT Leroy'un gerçek olmadığı öğreniliyor. Yirminin üstünde dile çevrilen kitapların yazarı olarak peruk, dev güneş gözlükleriyle medyayı meşgul eden JT Leroy'u kitapların gerçek yazarının müstakbel 'görümcesi'nin canlandırdığı açıklanıyor. Laura Albert, şimdi ilk kez kendi sesiyle yazıyor; ilk kez kendini anlatıyor. San Francisco'da yaşayan yazarla telefonda görüştük.

MARIE CLAIRE: JT Leroy'u herkes biliyor, ama onu yaratanın kim olduğu bilinmiyor. Kimdir Laura Albert?

LAURA ALBERT: Bilmiyorum aslında kim olduğumu. Ama kronolojik bir şekilde anlatmam gerekirse; 2 Kasım 1965'te Brooklyn'de doğdum.

“Her gece yatağa yattığımda mutlu bir ailem olsun diye değil, bir erkek çocuğu olarak uyanayım diye dua ederdim.”

Musevi'yim. Ailem Rusya'dan soykırımdan kaçıp New York'a yerleşmiş. Annem öğretmen, sanatçı. Müzikaller yazardı. Sanat zenginlerin keyfini çıkardığı bir şey ya; o da zenginler gibi tiyatroya gidebilmek için bir yol bulmuştu, bu yol sanat üretmekti onun için.

M.C.: Ya babanız?

L.A.: Babam okul başkan yardımcısıydı. Çok fakir bir aileden geliyordu; haftada bir kez yıkanabildiklerini anlatırdı çocukken. Ailesini 2. Dünya Savaşı sırasında kaybetmiş, büyük acılar içinde yetişmiş. Ailem, Amerika'daki ilk jenerasyon Musevi'lerden. Sürekli kaçmak zorunda kalmışlar, güvende hissetmedikleri için. Genetik olarak ben de öyleyim. Tehlike anında kaçırım...

M.C.: Mutlu bir çocuk muydunuz?

L.A.: Hayır! 11 yaşındayken intihara kalkıştım.

M.C.: Neydi sizi ölüme sürükleyen?

L.A.: Bir çocuğun cinselliği kutsaldır; ve ona verilen zarar deprem etkisi yaratır.

Ben de henüz ufak bir kız çocuğuyken bir aile dostu tarafından sürekli tacize uğradım. Yıllarca sürdü. O yaşta başka kimlikler yaratmaya başladım. Yaşadıklarımı küçük bir kız çocuğu olarak kaldırmam mümkün değildi o yüzden başka kimliklerle hikâyelerimi dile getirdim. Sırf bu yüzden bana çok iyi bir hikâyeci olduğum da söylendi, kimi psikiyatrlar tarafından çok kişilikli olduğum da. Ama asıl önemli olan yaşadığım acıdan kaçmak için bir yol olmasıydı tüm bunların.

M.C.: Hayatta kalabilmek için...

L.A.: Kesinlikle. Duygusal ve fiziksel olarak ayakta kalabilmek için. Tacize uğrayan çocukların yöntemleri hep farklıdır. Bazıları büyüyünce seri katil olur, bazıları uyuşturucu bağımlısı. Çünkü bir çocuk olarak bedeninin artık kutsal olmadığını fark edince kendine zarar vermek isteyerek büyüyorsun. Ben hep kendime zarar vermek istedim.

M.C.: JT Leroy öyleyse yaşadığınız tacizin ardından ortaya çıkan modeldi.

L.A.: Tabii ki. O mükemmel bir model oluşturdu; sadece benim için değil geçmişinde tacize uğramışlar için de. Üstelik ben büyürken bütün önemli karakterler erkekti. Tom Sawyer, Oliver Twist, Peter Pan... Kızlar sadece prenestiler. Özdeşleşmek mümkün değildi o kızlarla. Sarışın, küçük, güzel bir erkek çocuğu olmak çok daha önemliydi. Ben sınıfın en uzununu, en şişmanıydım. ▷

◁ Kendimi yalnız, iğrenç ve çirkin hissediyordum. Eğer birine uğradığım tacizi anlatsam, bana bunu hak ettiğimi söyleyeceklerinden korkuyordum.

M.C.: Peki ya anneniz? Ona yaşadıklarınızı anlattınız mı?

L.A.: Annem ile babam boşandığı zaman her şey daha kötüye gitti. Okuldan atıldım. Annem çok sayıda erkekle birlikteydi. Hepsini eve getiriyordu. Evde sürekli şiddet vardı. Annemin erkek arkadaşlarının benimle ilişkisinde özellikle JT'nin başına gelenler gibi.

M.C.: Ne zaman yazmaya başladınız?

L.A.: İlkokuldayken yazıyordum. Taciz sonucu elimden alınan tüm enerjiyi başka bir yere yönlendiriyordum bilmeden.

M.C.: Hiç kendiniz olarak bir şeyler yazdınız mı?

L.A.: Hayır. Erkek sesiyle yazdım hep.

M.C.: Hiç paylaşmadınız mı başınıza gelenleri?

L.A.: Ben değil ama karakterlerim paylaştı. Diğerleri... JT yardım hatlarını arıyordu. Doktor Owens ile tanışması da böyle oldu zaten. Ben oradaydım ama arayan Jeremy'ydi. Bu bir film seyretmek gibi; kafanın içindeki bir filmi izlemek gibi. Zaten JT de öyle doğdu.

M.C.: Neden yardım hatları?

L.A.: Evde korkunç bir şey olduğunda - annemin erkek arkadaşı bana tecavüz ettiği zaman mesela- hemen telefona sarılır bir hikâye yaratırdım. Kendi başıma gelenleri bir erkek çocuğunun ağzından anlatırdım. Aşağılanmaktan korkardım. Ama başka biri olarak arayıp bambaşka bir şekilde yaşadığım felaketi anlattığımda rahatlardım. Başıma geleni kaldırabilecek halim yoktu. Küçük bir erkek çocuğunun başına gelebilirdi oysa. Çünkü Laura olarak yapılanı hak ettiğime inanıyordum. Her gece yatağa yattığımda mutlu bir ailem olsun diye değil, bir erkek çocuğu olarak uyanayım diye dua ederdim. Kurtuluş bu olabilirdi benim için.

M.C.: Çocukluk hayaliniz neydi?

L.A.: Zayıf, güzel olmak istiyordum. Bir de hep sanatçı olmak istedim. Punk dünyasına girince bu değişti. Asıl istediğim bir punk müzik grubunda yer almaktı. Süper star değil; herkesin ulaşabileceği biri olmak. Punk'ın güzelliği buradaydı. JT'nin ardından yatan da

buydu. Her kitabın arkasına e-mail adresimi yazdım.

M.C.: Evet; ben de ilk size -JT'ye- o şekilde ulaşmıştım. Neden?

L.A.: Çünkü bir yazara ulaşmak, bir rock star'a ulaşmaktan daha zordur. O duvarı yıkmak istedim.

M.C.: Ne zaman sanatçı olduğunuzu fark ettiniz?

L.A.: İlk annem fark etti; küçüktüm. Yoksullarla çevreli bir dünyada yaşıyordum ve insanların hikâyelerini dinler, yazardım. Farklı bir boyutta görürdüm her şeyi. Annem fark etmemi sağladı; içinde bulunduğum dünyanın güvensiz olduğunu görüp kendi kafamda başka bir dünyada yaşamaya başlamamla. Yine de aykırı bir çocuktum, beni akıl hastanesine kapatmak bile istediler bu yüzden. Hatta kapattılar. 14'üncü yaş günümde. Bir kabustu. Ölmek istemiştım.

M.C.: Neden?

L.A.: Gündelik hayatı yaşayamıyordum. Okula gitmiyordum. Gidemiyordum. Başka bir dünyam vardı. Evde her şey korkunçtu. Sürekli intihar eğilimliydim.

M.C.: Terapi gördünüz mü?

L.A.: Evet. Aile terapisine de gittik. 70'ler, 80'lerde insanlar yeni yeni çocuk

istismarından bahsetmeye başlamışlardı. Aynı yeme bozuklukları gibi. Sonrasında yine hastaneye yatırılmak zorunda kaldım. Ailemin elinden velayetim alındı. O günlerde tek düşündüğüm zayıflamaktı. Ancak zayıf ve güzel olursam her şey yoluna girecek gibi geliyordu. Bir kız sığınma evine yerleştirildim; bir evim yoktu. Benim hikâyemin gerçeği bu yüzden JT'ninkinden farklı değil.

M.C.: Peki neden JT bir persona olarak çıkıyor hayatınızda?

L.A.: Aslında JT'den önce de çok sayıda başka karakter vardı arkasına sığındığım. İki farklı bilgisayar programı gibiydi JT ile olmak kafamın içinde. Bir köprüydü benim için. Onun asistanıydım.

M.C.: İlginin JT'ye yönelik olmasını kıskandınız mı hiç?

L.A.: Hayır; her şeye rağmen bir sığınma evinde olmaktan daha iyiydi. Sadece okumalara gittiğimde bile, sahnenin arkasında durup JT'nin kitaplarıyla özel bir bağ kurmuş insanları görmek bana iyi geliyordu.

M.C.: Başka işlerle uğraştınız mı hiç?

L.A.: Seks hatlarında çalışıyordum; telefonda seks yapıyordum. Cinsel tacize uğramış bir çocuk olarak cinsellikle uğraşmak hayatta kalma yolu oluyor.

M.C.: Nasıldı? Zor muydu?

L.A.: Hayır. Bazen telefonun diğer ucundaki insanlarla tuhaf bir yakınlaşma kurabiliyorsun. Bazıları orgazm olduktan ▷

Thise Umar Velvet Cream by Seattle, Celine (Hugo Boss). Fotoğraf: Henry Hargreaves, www.fredyout.com Kreatif direktör: Michael Romanowicz. JT'nin Smashbox ürünleri ile boyanmış Rose

JT gerçeği açıkladıktan sonra işini, evini, çocuğunu bedensiz kaybeden Laura Albert, JT'nin en yakın arkadaşıyla

◀ sonra kapatmak istemiyor, sohbet etmeye başlıyorsun. O dönemden hâlâ görüştüğüm çok erkek arkadaşım var.

M.C.: JT kimliğinde birini bulup çıkarma fikri nereden geldi?

L.A.: JT'nin var olmadığına dair dedikodular çıkmaya başladı. Kimse onunla tanışmamıştı. Fiziksel olarak JT'ye benzeyen birini tanımıyordum. Olaylar büyüyünce Geoff'un üvey kız kardeşi Savannah'dan yardım istedim.

M.C.: Neden bir kızı seçtiniz?

L.A.: Aslında cinsiyeti çok önemli değildi. Ama Savannah bu konuda çok

başarılıydı. Özel bir ışığı vardı. Peruk, güneş gözlükleri, siyah şapka takmanın ötesinde sanki JT beden bulmuş gibiydi.

M.C.: Hâlâ görüşüyor musunuz?

L.A.: Evet; tabii ki. O inanılmaz şekilde JT oldu. Savannah ile ünlülere dair o kadar çok şey öğrendik ki! JT'nin var olmadığını öğrendiğinde çoğu çok korktu; kendi foyaları da ortaya çıkacak diye.

M.C.: JT'nin entourage'ıyla hâlâ görüşüyor musunuz?

L.A.: JT'nin entourage'ı yoktu. Winona Ryder ile yılda bir görüşürdük. Shirley Manson, Bill Corgan ile görüşüyorum

hâlâ. Bill Corgan biliyordu mesela. Ona söylemiştim kitapları yazanın ben olduğumu. JT çok sinirlenmişti.

M.C.: JT sizden bağımsız gibi bahsediyorsunuz.

L.A.: Birçok zaman öyle hissettim. Açıklaması çok güç ama öyle. JT bazen içimden çıkmak isterdi. Çok karmaşık.

M.C.: Filmi beğendiniz mi? *The Heart is Deceitful Above All Things*'i?

L.A.: Bence Asia Argento çekimlerde kafası dumanlı olsa da, harika bir iş yaptı.

M.C.: Asia Argento, İstanbul Film Festivali'ndeyken onunla röportaj yaptım. JT'nin var olmadığını bilmenin rahatlatıcı olduğunu söylemişti.

L.A.: Eğer gerçekten JT için o kadar üzüliyor olsaydı, neden onu yatağa atmak için uğraştı? Neden bütün malını ona taşıttı? Onun çok narsist olduğunu düşünüyorum; çünkü yaralı bir çocuktan faydalanmak için başka bir açıklama gerek.

"JT ile Siyam ikizleri gibiydik. Ortak ciğerimiz vardı sanki. JT'siz ölürüm diye düşünüyordum. Hayatta kaldım!"

M.C.: JT ile gerçeğin açıklanmasına hazır mıydınız?

L.A.: JT hazır değildi. Siyam ikizleri gibiydik. Ortak bir ciğerimiz vardı. Onsuz öleceğimi düşünüyordum. Günlüğüme de yazmıştım: 'Ben JT'siz ölürüm' diye...

M.C.: Şimdi nasıl hissediyorsunuz?

L.A.: Uzun zaman aldı ama şaşırarak da olsa hayatta kalabildiğimi gördüm.

M.C.: Sarah'dan bir alıntı; 'Herkesin kim olduğunu anlaması için başka birine ihtiyacı var'. O kişi kimdi sizin için?

L.A.: Tanrı. Korkunç trajediler yaşadığım bir hayat ama bir o kadar da güç verdi bana. Delirmiş, ölmüş, ya da akıl hastanesinde olabilirdim. Ama edebiyatla hayatta kalmayı başardım.

M.C.: Şimdi hayatınız için ne istiyorsunuz?

L.A.: Sadece yazmak istiyorum. ■